

ЧЕРСТВИЙ вітер тріпав її чорну хустку. Але холоду тітка Люба не відчувала. На її повіках вселилась печаль. А очі, як розбиті вікна, дивились скривджено і тужливо на цвинтар. Сорок днів тому тітка поховала свого чоловіка. І ця свіжа могила кожну мить нагадувала їй про Івана. Хата їхня знаходилась зовсім близько біля кладовища. Для молодих очей був видний той пагорб вічного спочинку.

Тітка Люба цілими годинами, як попорає, стоїть на колінах біля чоловічої могили. Повсюди чути крик осені холодної і

НОВЕЛА

сирої. Як не залякне отак чіпати на колінах, в старенькому пальтечку і в незмінній, після втрати, чорній хустці?

Лише маленька Лена, внучка Любина, могла відірвати бабусю від сумного марення. Дитя щось лепетало про свіженьке молочко, яке мама передала, про те, аби бабця йшла до хати, бо треба розтопити плиту. Люба надлила половину молока у слоїчок, що був на могилці, перехрестилась і подибала за малою.

Т У Г А

Прийшли до хати, почали поратись біля плити. Та внучка довго не була, бо вже вечоріло і треба повертатись додому, хоч і жили одні біля одних недалеко. Люба відкрила дверцята від плити, поворошила гачком дрова. А попіл ніби поворошив корені її волосся на голові. Наставала солона, як сльоза, ніч. В кімнаті музейна тиша.

...Життя не було ласкавим для Люби та Івана. Все гірка праця. Спочатку будували хату, потім ді-

ти народились, вивчили їх. А там і їм треба було якесь кубельце скласти. То так у муках все життя і пройшло. Але щасливі були подружнім союзом, завжди їх бачили, як голубів, удвох. І ось глава сім'ї помер. Якось навіть і не хворів, перестало битись серце і все. Сліз на очах в Люби, як ховали, майже не було. Лише, мов у маренні, повторяла:

— Забери мене з собою, забери!

І став для тітки Люби

світ холодний і пустий, як яма, в яку спустили чоловіка. Стелила постіль, але то було ложе тривоги. Та сон не йшов. Насторожено пахло свічкою. Десь високо в небі ніч вишивала далекими зірками тривожну в'язь. Хмари падали у забуття. Так і Люба — десь під ранок, здавалось, засинала.

Прибігала дочка, просила матір не тужити так, бо й себе зі світу може звести, старалась розраяти стареньку. Та не було тих потрібних слів, бо не було Івана.

Пом'янули господаря на сороковий день. Люба, здавалось, якось аж ожила

трохи, давала дочкам розпорядження. А вночі двері хтось невидимий відчинив, то так і зіяли діркою до хати.

Люба померла через день на очах маленької Лени.

Через деякий час дочки вирішували: чи продавати батьківську хату, чи ні. Та тут втрутилась Леночка:

— Бабця казали, що руйнувати лелече гніздо гріх. А як продасте хату, то новий господар може його скинути.

Дім так і не продали, чекають приходу весни, а з нею і прильоту лелек.

В. ПОКУТЯНСЬКИЙ.